

SC xxx a emis un număr de 14 contestații, pe care le-a depus și înregistrat în ziua de 6 iulie 2005 la Biroul Vamal xxx, împotriva celor 14 acte constatatoare emise de Biroul Vamal xxx în data de 31.03.2005 pentru datoriile vamale stabilite suplimentar, precum și împotriva celor 14 procese verbale cu calculul obligațiilor accesorii aferente acestor datorii vamale, emise de același birou vamal în data de 31.03.2005.

Având în vedere că cele 14 contestații au fost formulate de aceeași societate contestatoare și au același obiect, respectiv taxe vamale, comision vamal, T.V.A., dobânzi (majorări de întârziere) și penalități de întârziere aferente, se vor aplica prevederile punctului 9.5 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, aprobate prin Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 519/27.09.2005, care precizează că „în situațiile în care organele competente au de soluționat două sau mai multe contestații, formulate de aceeași persoană fizică sau juridică împotriva unor titluri de creanță fiscală, sau alte acte administrative fiscale încheiate de aceleași organe fiscale sau alte organe fiscale vizând aceeași categorie de obligații fiscale sau tipuri diferite dar care sub aspectul cuantumului se influențează reciproc, se va proceda la conexarea dosarelor, dacă prin aceasta se asigură o mai bună administrare și valorificare a probelor în rezolvarea cauzei.”

În atare situație se vor conexe cele 14 dosare cu contestațiile formulate și depuse la Biroul Vamal Orșova, urmând a se analiza și emite o singură decizie de soluționare pentru toate cele 14 contestații depuse la organul vamal

I. În contestațiile formulate SC xxx susține că actele constatatoare privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului și procesele verbale privind calculul dobânzilor (majorărilor de întârziere) și penalităților de întârziere contestate sunt netemeinice și nelegale din următoarele considerente:

- nu i se poate stabili culpa fără a i se comunica adresele emise de autoritatea vamală germană din care rezultă că mărfurile acoperite prin facturile emise de exportatorul german nu sunt originare în sensul Protocolului nr. 4 al acordului România - UE, motiv pentru care nu poate beneficia de regim preferențial;

- originea, conform art. 16 și art. 17 din protocol se înscrie de către exportator pe factură, sub răspunderea acestuia;

- Biroul Vamal xxx nu a avut suspiciuni privind originea bunurilor importate (anvelope second-hand), a acordat preferința în baza documentelor prezentate, fără a hotărî suspendarea regimului preferențial, așa cum prevede art. 32 din protocol;

- este inadmisibil ca la un interval de 3 ani autoritatea vamală să vină să recalculeze preferințele acordate, actualizându-le cu majorări de întârziere (dobânzi) și penalități de întârziere pe motiv că acele bunuri nu ar fi fost de origine europeană, cu toate că aceste bunuri au fost verificate la controlul vamal fizic, iar în cazul în care pe o anvelopă era înscrisă o țară de origine extra-europeană, lucrătorul vamal era obligat să sesizeze acest lucru, în cazul nostru nefiind sesizate astfel de cazuri;

- prevederile protocolului nr. 4 privind definirea noțiunii de produse originale, ratificat prin O.G. nr. 192/2001 nu stabilesc în mod expres că odată acordată preferința să se poată anula și recalcula drepturile vamale;

- taxele vamale și taxa pe valoarea adăugată au fost achitate la momentul efectuării importurilor.

În final se solicită desființarea actelor constatatoare și proceselor - verbale atacate ca netemeinice și nelegale.

II. Prin Actele de constatare privind taxele vamale și alte drepturi cuvenite bugetului, emise de Biroul Vamal xxx în data de 31.03.2005 și numerotate de la nr. 24 la nr. 37 s-a stabilit o diferență de drepturi de import în sumă totală de xxx lei, din care xxx lei taxe vamale, xxx lei comisioane vamale și xxx lei taxă pe valoarea adăugată.

Totodată, prin Procesele verbale privind calculul majorărilor de întârziere (dobânzi) și penalități de întârziere aferente acestor drepturi de import, emise de același birou vamal în data de 31.03.2005 și numerotate de la nr. 24 la nr. 37, s-au calculat majorări de întârziere (dobânzi) în sumă xxx lei și penalități de întârziere aferente în sumă de xxx lei.

Aceste datorii vamale s-au stabilit ca urmare a invalidării dovezilor de origine a mărfurilor de către administrația vamală germană, în urma controlului „a posteriori” asupra celor 14 facturi pentru care exportatorul german nu a prezentat documente pentru dovedirea originii preferențială a mărfii exportată în România.

Invalidarea dovezilor de origine a fost comunicată Biroului Vamal xxx de către Autoritatea Națională a Vămilei prin Adresa nr. xxx.

În baza invalidării dovezilor de origine, în urma controlului ulterior efectuat de autoritatea vamală germană, a fost anulat regimul tarifar preferențial de care a beneficiat SC xxx pentru operațiunile de import definitiv materializat în cele 14 declarații vamale în detaliu pentru bunurile achiziționate în baza facturilor externe de la firma germană xxx și s-au recalculat drepturile de import, stabilindu-se în sarcina societății contestatoare o datorie vamală suplimentară în sumă de xxx lei.

III. Din analiza documentelor aflate în dosarul cauzei și având în vedere motivația societății contestatoare, constatările autorității vamale și reglementările legale în vigoare în perioada recalculării datoriilor vamale, se rețin:

Obiectul cauzei îl constituie stabilirea dacă autoritatea vamală a determinat legal datoria vamală în sumă totală de xxx lei, în condițiile când autoritatea vamală germană a invalidat dovezile de origine pentru cele 14 operațiuni de export.

În fapt, în perioada 08.02.2001 - 17.12.2002 societatea în cauză a solicitat Biroului Vamal xxx efectuarea formalităților de vămuire la import pentru un număr de 18.244 bucăți anvelope uzate pentru autoturisme, depunând în acest scop Declarațiile vamale de import definitiv nr. xxx, însoțite de Facturile emise de firma xxx din Germania, având declarație de origine pe factură, precum și documentele de transport internațional (CRM).

Prin înscrierea la rubrica 36 a declarațiilor vamale a codului 01, s-a solicitat acordarea preferințelor tarifare prevăzute de Protocolul 4 România - UE, respectiv exceptarea de la plata taxelor vamale, solicitare ce a fost susținută prin mențiunea pe facturi privind originea comunitară a mărfurilor

(conform art. 105 din Regulamentul vamal aprobat prin H.G. nr.1114/2001).

Întrucât la verificarea documentelor depuse în vederea efectuării formalităților vamale de import nu au existat suspiciuni cu privire la valabilitatea sau autenticitatea dovezii de origine (respectiv declarația pe factură prevăzută de art. 16 al Protocolului, întocmită de un exportator autorizat, în sensul art. 22 din același protocol), regimul tarifar preferențial a fost acordat.

Ulterior, în conformitate cu art. 106 lit. c) din Regulamentul vamal al României a fost solicitat controlul „a posteriorii” pentru dovezile de origine prezentate prin Adresa nr. xxx.

În urma verificării efectuate de către autoritățile vamale germane, acestea au constatat că mărfurile acoperite de cele 14 facturi mai sus menționate nu sunt originare în sensul Protocolului 4 al Acordului România - UE, și deci mărfurile nu pot beneficia de regim tarifar preferențial.

Cele constatate au fost comunicate autorității vamale române prin Adresa nr. xxx, remisă Biroului Vamal xxx de Autoritatea Națională a Vămilei cu Adresa nr. xxx.

Ca atare, regimul tarifar preferențial acordat cu ocazia importului a fost anulat și au fost întocmite în data de 31.03.2005 Actele constatatoare, în număr de 14, numerotate de la nr. 24 la 37, împreună cu cele 14 Procesele verbale privind calculul majorărilor și penalităților de întârziere, întocmite în aceeași zi și numerotate tot de la nr. 24 la nr. 37.

În contestația formulată, autoarea susține că nu i se poate stabili culpa fără a i se comunica adresa autorității vamale germane din care rezultă că mărfurile din cele 14 facturi nu sunt originare în sensul protocolului. Societatea contestatoare nu precizează prevederea legală care obligă autoritatea vamală română să transmită respectiva adresă sau că a solicitat-o și nu i s-a transmis.

Referitor la susținerea contestatoarei cu privire la faptul că pentru originea mărfurilor, conform art. 16 și 17 din protocol, este răspunzător exportatorul și că Biroul Vamal xxx a acordat regimul tarifar preferențial în baza documentelor prezentate fără a avea suspiciuni, se rețin următoarele:

- Regimul tarifar preferențial de care a beneficiat SC xxx, constând în reducerea de taxe vamale pe anul 2001 și exceptarea pe anul 2002, precum și scutire de comision vamal pe anii 2001 și 2002, a fost acordat în baza dovezilor de origine prezentate la biroul vamal și ținând cont de documentul unic de transport CMR care atestă regula transportului direct din țara de export (Germania) în țara de import (România).

- Articolul 17 și articolul 21 din Protocolul referitor la definirea noțiunii de „produse originare” și metodele de cooperare administrativă, anexă la Acordul European instituind o asocieră între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, prevăd procedura pentru eliberarea unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1 și condițiile pentru întocmirea unei declarații pe factură.

- În cuprinsul art. 32 din Protocolul nr 4 se prevede la paragraful 1 că: „Verificarea ulterioară a dovezilor de origine se efectuează prin sondaj sau ori de câte ori autoritățile vamale ale țării importatoare au suspiciuni întemeiate în legătură cu autenticitatea acestor documente, caracterul originar al produselor în cauză sau cu îndeplinirea celorlalte condiții stipulate în acest protocol”, iar paragraful 3 precizează că: „Verificarea este efectuată de către autoritățile vamale ale țării exportatoare. În acest scop, ele au dreptul să ceară orice dovadă și să realizeze orice verificare a conturilor exportatorului sau orice alt control considerat corespunzător.”

- Potrivit art. 105 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României „preferințele tarifare stabilite prin acordurile sau convențiile internaționale la care România este parte se acordă la depunerea certificatului de circulație a mărfurilor EUR 1 și la înscrierea codului stabilit pentru fiecare acord sau convenție în rubrica corespunzătoare din declarația vamală în detaliu.”

- În baza dispozițiilor art. 106 din același regulament vamal autoritatea vamală poate solicita autorității emitente a certificatului de origine a mărfurilor verificarea acestuia în următoarele cazuri:[..]

„ c) în orice alte situații decât cele prevăzute la lit. a) și b) în care autoritatea vamală are îndoieli asupra realității datelor din dovada de origine. În acest caz, regimul preferențial se acordă și ulterior se solicită verificarea dovezii de origine.”

- Legea nr.141/1997 privind Codul vamal al României precizează la art.3 lit. s) că "declarația vamală este actul unilateral cu caracter public, prin care o persoană manifestă, în formele și modalitățile prevăzute de reglementările vamale, voința de a plasa mărfurile sub un regim vamal determinat".

- Articolul 40 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României stipulează că "declarația vamală în detaliu semnată de importator sau de reprezentanții acestuia are valoarea unei declarații pe proprie răspundere în ceea ce privește exactitatea datelor înscrise în declarația vamală, autenticitatea documentelor anexate acesteia, plasarea mărfurilor sub regimul vamal solicitat, realitatea și exactitatea celor declarate de importator în momentul îndeplinirii formalităților vamale de import definitiv, precum și respectarea legislației vamale urmând să fie constatate ulterior de organele de control special abilitate în acest sens".

Conform acestor prevederi legale răspunderea pentru realitatea datelor din declarația vamală în detaliu, autenticitatea documentelor anexate, realitatea celor declarate și corectitudinea regimului vamal solicitat revine importatorului.

Afirmația contestatoarei că este inadmisibilă că la un interval de 3 ani autoritatea vamală să recalculeze drepturile vamale pentru preferințele acordate pe motiv că acele bunuri nu au fost de origine europeană, deși bunurile au fost verificate la controlul vamal fizic și nu au fost sesizate astfel de cazuri, este neîntemeiată, având în vedere că:

- Dreptul de control ulterior al operațiunilor de vămuire este conferit autorității vamale de dispozițiile art 61 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, coroborat cu dispozițiile art. 373 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României și constă în verificarea oricăror documente, registre și evidențe referitoare la mărfurile vămuite. Dreptul de control ulterior poate fi exercitat în decursul unei perioade de 5 ani de la data acordării liberului de vamă. Dacă în urma verificărilor efectuate se constată că s-au încălcat reglementările vamale, autoritatea vamală, după determinarea drepturilor vamale, ia măsuri de încasare a acestora.

- Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României prevede la art. 56 alin. (2): „Controlul vamal exercitat de autoritatea vamală prin agenții săi abilitați (.....) se execută în mod obligatoriu prin verificarea documentelor necesare vămuirii”, iar la art. 57 precizează: „ Controlul documentar constă în verificarea: a) corectitudinii completării declarației vamale în detaliu; b) existenței documentelor anexate la declarația vamală în detaliu potrivit regimului vamal solicitat; c) concordanței dintre datele înscrise în declarația vamală în detaliu și cele din documentele anexate; d) formală a documentelor anexate.

- Articolul 67 din același regulament vamal precizează următoarele:

(1) - Controlul vamal fizic al mărfurilor se efectuează astfel: a) mărfurile de masă se controlează prin observare sau prin sondare pe mijloacele de transport pe care se află, (.....)

(2) Controlul vamal fizic al mărfurilor se efectuează numai pe bază de documente, când nu sunt indicii temeinice de fraudă."

Conform acestor prevederi legale controlul vamal se face pe baza documentelor prezentate de importator iar simpla inscripționare a țării de origine pe bunurile declarate a fi originare nu este de natură să confirme originea acestora, acest lucru fiind necesar a fi susținut cu documente de către exportator, în caz contrar mărfurile fiind considerate ca fiind neoriginare.

Neîntemeiată este și afirmația contestatoarei referitoare la faptul că „, prevederile protocolului nr. 4 privind definirea noțiunii de produse originare ratificate prin OG nr. 192/2001 nu stabilesc în mod expres că odată acordată preferința să se poată anula și recalcula drepturile vamale, penalități și dobânzi." O asemenea „prevedere expresă" nu este posibilă întrucât ar anula dreptul de control al autorităților vamale prevăzut în protocol și în legislația vamală.

Mai mult, art. 33 din Protocol precizează expres că: „În toate cazurile, soluționarea litigiilor între importator și autoritățile vamale ale țării importatoare se face conform legislației din țara respectivă."

La momentul efectuării formalităților vamale de import, contrar celor afirmate de către SC xxx SRL, a fost achitată numai taxa pe valoarea adăugată datorată și taxa vamală redusă în anul 2001, prin acordarea preferințelor tarifare vamale.

Se reține că în conformitate cu prevederile legale enumerate mărfurile acoperite de cele 14 dovezi de origine nu pot beneficia de regim tarifar preferențial și, drept consecință, anularea legală de către autoritatea vamală română a regimului tarifar preferențial acordat la data importurilor pentru bunurile cuprinse în cele 14 declarații vamale de import definitiv

În drept, art. 107 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1114/2001 prevede că: „În toate cazurile în care în urma verificării dovezilor de origine rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare."

Cuantumul diferenței de drepturi vamale de import a fost stabilit și determinat în sarcina societății controlate în conformitate cu alin. (1) al art. 141 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, care prevede că: „ În cazul mărfurilor importate pentru care legea prevede drepturi de import (.....) datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale" și ale alin. (1) al art. 148 din același act normativ, care precizează: „Cuantumul drepturilor vamale de import se stabilește pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale". Ca atare s-au luat în considerare elementele de taxare valabile la data înregistrării declarațiilor vamale de import definitiv, astfel încât motivele contestatoarei apar ca netemeinice și nelegale, motiv pentru care se va respinge contestația ca neîntemeiată.

Determinarea dobânzilor (majorărilor de întârziere) aferente diferenței de drepturi vamale (taxe vamale, comision vamal și taxă pe valoarea adăugată) s-a făcut în conformitate cu prevederile art. 13 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, republicată și modificată, și ale art. 115 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

De asemenea, determinarea penalităților de întârziere aferente aceleiași diferențe de drepturi vamale s-a făcut cu respectarea prevederilor art. 14 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 61/2002 privind colectarea creanțelor bugetare, republicată și modificată, și ale art. 120 alin. (1) și (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată.

Având în vedere motivele de fapt și de drept invocate în decizie, în conformitate cu prevederile art. 185 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se

D E C I D E

Respingerea ca neîntemeiate a celor 14 contestații formulate de SC xxx..